

maal gjort til Gjenstand for Diskussion her i vore hjemlige Blade, men ogsaa i den tydske Presse har det været meget omtalt. I den sidste Tid har der ogsaa været Tale om, at der er ført Underhandlinger mellem den danske og den tydske Regjering desangaaende. Jeg kunde have Lyft til at høre, hvorledes denne Sag staaar, og det skulde være mig hjært, om den meget ærede Indenrigsminister mulig vilde give os nogle Oplysninger desangaaende. Jeg skal bemærke, at jeg selvfølgelig ikke paa nogen som helst Maade kunde ønske en Bane til Gjedder alene for den lokale Trafiks Styld; den lokale Trafik er altså ubetydelig der paa en Strækning af tre Sogne til at anlægge en saadan Bane for dens Styld. Men jeg tror, at en Bane der vilde have stor Betydning for vort Lands Handel, idet vi, ved en Forbindelse med Lybskland over Gjedder, vilde faae et nyt Marked for vore Varer, og vi der igjennem vilde faae tilført vore øvrige Baner en meget forøget Trafik. Jeg henstiller derfor til den meget ærede Indenrigsminister, om han ikke vil finde det passende om muligt at oplyse os om, hvilke Udgifter der for Diebliffet er til, at en saadan Forbindelse med Lybskland kan komme i Stand.

N. W. Jensen: Jeg begjærede igaar Ordet i Anledning af nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Bille) om nogle militære Afstedigelser. De samme Grunde, der bevægede det ærede Medlem til ikke at komme ind paa Detaillerne af disse Afstedigelser, gjælde ogsaa for mit Vedkommende, saa at heller ikke jeg agter at komme ind paa Enkelthederne. Men hvad jeg ønskede at udtale angaaende disse Afstedigelser er nogle almindelige Bemærkninger. Den første angaar Afstedigelser i Almindelighed i Hæren. Skal en Underofficer afstediges, gives der ham $\frac{1}{2}$ Mars Barsel. Falder en Officer for Aldersgrændsen, bliver han staaende i Tjenesten i 3 Aar, og efter disse 3 Aar kan der atter gives ham 3 Maaned, forinden han afstediges. Naar derimod en Officer afstediges, fordi man tror, at han enten ikke er i Stand til at udføre sin Tjeneste paa forsvarelig Maade, eller at han er svagelig, saa sker dette, uden at han i Forveien har været underrettet derom. De ærede Herrer ville maasse sige, at uforberedt kan han ikke være, da han altid maa være vidende om, at han er mindre tjenstdygtig, eller at han er svagelig, men dette er ikke altid Tilfældet. Muligheden er tilstede for, at en saadan Afstedigelse kan komme den Paagjældende uforberedt. Grundlaget for Forfremmelse i Hæren dannes som bekendt ved Forfremmelseslister. Paa disse skal enhver Myndighed udtale sig om sine Underordnedes Tjenestedygtighed og Sundhedstilstand, men Udtalelserne skulle holdes hemmelige, og da vedkommende Myndighed, der udtaler sig, dog kun kan gjøre et Skjøn gjældende, saa

er det muligt, at han skjønner, at en af hans Underordnede er enten mindre tjenstdygtig eller svagelig, uden at den Paagjældende selv har nogen Anelse om at være det, og det er muligt, at han, som det er flet i det ene Tilfælde, kun faar Oplysning om at være svagelig derigjennem, at han faar Meddelelse om, at han er afstediget paa Grund af Svagelighed. Dette er ikke heldigt, men hvordan skal det undgaaes? Som Svar herpaa skal jeg ikke indlade mig paa at fremsætte Forslag om, hvorledes der kan stables Betryggelse for, at en Afstedigelse ikke kommer uventet; thi jeg tror ikke, det vil være muligt at give faste Regler i saa Henseende; derimod tror jeg, at der for Militæretaten gives en Udvei. Jeg skjønner nemlig ikke bedre, end at der ingen Grund er til at hemmeligholde Udtalelserne paa Forfremmelseslisterne overfor den enkelte Underordnede. Det forekommer mig naturligt, at han er vidende om, hvilken Dom hans nærmeste Foresatte udtaler om ham, navnlig da en Dom, udtalt paa en Forfremmelsesliste, kan have en saa afgjørende Betydning for hans Fremtid. Dette er ogsaa gjældende alle andre Steder, hvor man har Forfremmelseslister. Jeg vil ikke sige, at det gjælder fuldt i den Udstrækning, jeg nævnte, skjøndt det vist ikke kunde gjøre Skade; men sikkert er det, at i den hollandske Armee er det en Pligt for Enhver, der paa en Forfremmelsesliste udtaler en usfordelagtig Dom om en Underordnet, at han skal gjøre den Underordnede bekendt med Udtalelsen. Jeg skal henstille til den ærede Krigsminister, om der ikke skulde være Anledning til at indføre dette hos os. Jeg tror, at det vilde være et Gode ikke blot paa det Omraade, jeg har paapeget, men ogsaa i mange andre Henseender, og at det vilde bidrage til at afhjælpe mange Mangler, der klæbe ved det Forfremmelsesystem, der blev indført i Hæren ved Lov af 6te Juli 1867. En anden Bemærkning, jeg skal fremsætte, er foranlediget af, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Bille) igaar med en høj Grad af Behændighed, som jeg kan beundre, forklarede mig, at han talte ikke om de militære Love, men om den Lov, som vi militære Sædninger . . . (Bille: Nei, Sædningene) . . . nu vel, den Lov, som vi Militære ligesom Sædningene have skrevet i vore Hjærter; Rigsdagstidenden foreligger nu trykt, saa at det ærede Medlem vil ved at gennemlæse den kunne se, at Sættagelsen igaar ikke laa paa deres Side, der afbrøde ham, men hos det ærede Medlem selv; men derpaa skal jeg ikke komme nærmere ind. Hvad nu den Lov angaar, som er skrevet i vore Hjærter, saa har den eksisteret jaalange, der har eksisteret Hæere. Officerskorpserne have altid haat en diskretionær Myndighed til at afgjøre Tvistigheder, der opstaa mellem Officerer indbyrdes, og ligeledes Tvistigheder mellem Officerer og Folk, der staa udenfor. Denne